

Rescensioner Sagan som rymde

Sagan som rymde: Pygméteatern

Margareta Sörenson ser dockteatern Sagan som rymde på Pygméteatern.

När **Pygméteatern** berättar den gamla sagan om de tre bockarna Bruse är det utifrån trollets perspektiv. Trollet knackar den gamla bibliotekarien på axeln. Så här gick det faktiskt inte till! En intressant idé, som dessutom utförs roligt och tänkvärt med dockor, skådespelare och Pygméteaterns specialitet skuggspel. Eller för att komma närmare verkligheten: färgrika sekvenser bildteater med fart och flykt, stämning och möjligheter att låta folk och få fara och flyga.

Sålunda läst blir trollet en dropout, en representant för en minoritet som inte släpps in i människornas samhälle. Trollet lagar med glatt humör och ett roligt låtsasspråk bron som går sönder under bockarna. Fastän han får medalj för detta av en stroppig borgmästare i den lilla staden, så får han själv inte använda bron som förbindelse mellan skog och stad.

Ramberättelsen med bibliotekarien avslutas än mer finurligt med att den gamla sagoboken börjar spritta och skaka av alla andra i sagans värld som kräver upprättelse: Askungens systrar, vargen i Rödluvans skog. Jag var faktiskt snällast av alla vargar, meddelar han inifrån de dammiga sidorna.

Av Margareta Sörenson
kulturen@expressen.se

FAKTA

DOCKTEATER

SAGAN SOM RYMDE | Av Sten Wallin/Augusto Cabrera | Pygméteatern, Stockholm | Målgrupp 3-7 år

Publicerad 14 nov 2011 10:20

Fyndigt omvänd saga om främlingskap

12 december 2011 kl 14:46

BARNTEATER

SAGAN SOM RYMDE

Manus och scenografi: Sten Wallin och Augusto Cabrera Regi och dockor: Sten Wallin
Pygméteatern

De tre bockarna Bruse klappar över bron på Pygméteatern. I Sagan som rymde (för barn 3-7 år) har man vänt ut och in på den välkända sagan om det vådliga trollet som lurar under bron. Ramberättelsen utspelas på ett bibliotek, en dammig bibliotekarie gräver fram en bok för sagostunden, men trollet som tjuvlyssnar i hörnet propser på att få höra den "sanna" versionen.

Med dockor, skuggspel, musik och målade ljudillustrationer berättas sagan ur trollets perspektiv. Han är egentligen lik vilken pojke som helst som kommer till en ny stad, även om han har lite annorlunda kläder och talar ett annat språk. Men i staden vill man inte ta emot främlingen. Trollpojken möts av glåpord, mobbas och slängs ut. Ändå är det han som lyckas laga bron när den rasat efter bockarnas framfart.

Spelet är fyndigt, dockor och skuggspel välgjorda, skåde- spelarna Åse Nelson och Michael Koitzsch lyssnar in publiken. Regissören Sten Wallin låter smidigt spelplatserna växla mellan skuggspelsskärmar och dockspelsscener; det finns en välgörande frejdig och humoristisk underton när det pedagogiska budskapet om främlingskap kontra gemenskap riskerar att bli för övertydligt.

Slutknorren är rolig. De gamla bilderböckerna bågner av Askungens styvsystrar, vargen i Rödluvan och alla andra sagofigurer som muttrar över att vara orättvist behandlade och vill komma ut för att berätta hur det "egentligen" var. Det skadar inte att se invanda mönster på nya sätt. Pygméteatern lär ha uppslag för de kommande årens sagorepertoar.

KARIN HELANDER

kultur@svd.se

SUNDSVALLS TIDNING

Bockarna Bruse - the true story

Recension Susanne Holmlund

Pygméteatern: Sagan som rymde

Manus/regi: Sten Wallin

Scenografi/dockor: Sten Wallin och Augusto Cabrera

Med: Åse Nelson och Michael Koitzsch

Man ska inte tro allt man hör. Inte ens sagor kan man riktigt lita på. De som är med kanske har en helt annan version.

Här ska en minst sagt dammig bibliotekarie just börja läsa Bockarna Bruse när trollet hoppar fram, knycker boken och i stället berättar hur det var på riktigt. Och det är en berättelse om att bli utslängd och utesluten, bara för att man ser annorlunda ut, fast man gör sitt bästa och snickrar vackra broar i stället för dem som busiga bockar har trampat sönder, åt en högfärdig stadsbefolkning.

Men även i en sådan miljö kan det uppstå hållbar vänskap och vi får veta hur sagan kom till. Bockarna blev förresten inte alls uppätta, de rymde med det snälla trollet.

Scenen växlar mellan filmliknande skärmprojektioner och dockspelsscener med fantastisk rekvisita: lurviga bockar, en lysande stad på en bricka, en spännande soptipp och en rustikt folklig och lampprydd bro. Det blir ett spännande, ovanligt sätt att berätta; rekvisitan, ljudet, det täta händelseförloppet och innehållet som känns extra trovärdigt för att vi ser ungefär samma sak hända i vår egen verklighet - allt detta bygger en rik, fyllig och levande pjäs. Och fast trollet/pojken pratar trollska vet alla vad man menar: hans kroppsspråk räcker. "Bää - boff" är en fullgod beskrivning av att bli stängad av en bock.

Det är ett roligt koncept - och, som antyds i slutet, finns här massor att göra. Sagoböckerna är fulla av missförstådda figurer som säkert ställer upp och talar ut om hur det verkligen var.

Publicerad 17 november 2012